

prism

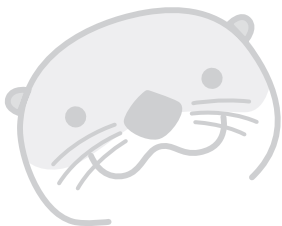
คติฆาตกรรมปริศนา กับนกฟลามิงโก 홍학의 자리

ซองแฮยอน

เขียน

มินตรา อินทรรัตน์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“วันนั้นไม่มีอะไรพิเศษ ผมทำงานเหมือนวันอื่นๆ
ส่วนเวลาที่เหลือก็อ่านหนังสือนิยายกำลังภายในนะครับ”

เขาเข้าไปบนโต๊ะ ตรงนั้นมีนิยายกำลังภายใน
หน้าปกรูปนักกรบถือดาบวางกองอยู่ประมาณห้าเล่ม

- ซองแฮยอน

คำนำสำนักพิมพ์

คดีฆาตกรรมปริศนากับนกฟลามิงโก คือเรื่องราวของจุนฮูและดาฮย็อน จุนฮูย้ายมาเป็นครูที่โรงเรียนใหม่ เขามีความสัมพันธ์ลับๆ กับดาฮย็อน นักเรียนคนหนึ่งในชั้นเรียน ความสัมพันธ์นั้นดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แต่แล้ววันหนึ่งดาฮย็อนก็ถูกฆ่าตาย ทำให้จุนฮูต้องปกปิดเรื่องราวการตายของดาฮย็อนเอาไว้เป็นความลับ เพราะจะทำให้ใครรู้ไม่ได้ว่าทั้งสองคนมีความสัมพันธ์กัน

เมื่อดาฮย็อนหายตัวไป การสืบสวนของตำรวจจึงเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับจุนฮูที่พยายามตามหาฆาตกร จนกระทั่งตำรวจพบบางอย่างที่ห้องของดาฮย็อน บางอย่างนั้นคือรูปนกฟลามิงโกวางอยู่บนโต๊ะและติดผนังไว้มากมาย

นกฟลามิงโกมักจะอยู่รวมกันเป็นฝูงใหญ่ หากมีคู่แล้วจะรักเดียวใจเดียวตลอดไป หากคู่ของตนเสียชีวิตก็จะอยู่ตัวเดียวไม่หาคู่ใหม่ นกฟลามิงโกจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของการรักเดียวใจเดียว

คดีฆาตกรรมปริศนากับนกฟลามิงโก ผลงานของนักเขียนของแฮยอง ที่ตีแผ่ปัญหาสังคมในเกาหลีใต้ได้อย่างเผ็ดร้อน และต้องร่วมลุ้นไปกับตัวละครตลอดเวลา ว่าจริงๆ แล้วใครกันแน่คือฆาตกร

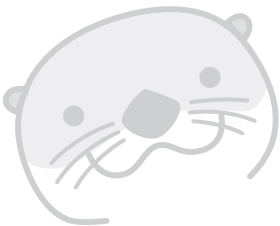
คำนำผู้แปล

ผู้แปลได้มีโอกาสอ่านหนังสือของนักเขียนของแฮยอนมาหลายเล่ม ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องระทึกใจและมีความสมจริง เมื่อหยิบมาอ่านครั้งหนึ่งแล้วก็ยากจะปิดหนังสือได้ ตอนอ่านเรื่องนี้ก็พบว่า เป็นอีกเล่มหนึ่งที่สนุกไม่แพ้เล่มก่อนๆ อีกทั้งยังได้รับความนิยมและเสียงชื่นชมอย่างมากจากนักอ่านชาวเกาหลี จนทำให้ติดชาร์ตหนังสือขายดีอยู่เป็นเวลานาน นอกจากนี้ยังมีจุดพลิกผันที่ไม่คาดคิดถึงขั้นที่นักอ่านชาวเกาหลีหลายคนบอกว่า คำว่า “ห้ามสปอยล์” อาจเป็นการสปอยล์ด้วยตัวมันเองด้วยซ้ำ

หากให้สรุปความดีงามของหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลก็บอกได้ว่า ความสนุกสนานไม่แพ้ผลงานก่อนๆ นักเขียนของแฮยอนยังคงเน้นการดำเนินเรื่องเร็วเช่นเคย มีการบอกเล่าเรื่องราวด้วยฝีมือการเขียนเฉพาะตัว และตีแผ่ปัญหาสังคมของเกาหลีใต้ ออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนหลายประเด็นผ่านตัวละครจุนฮู ผู้เป็นครูจากในเมืองที่อาสาสอนในโรงเรียนชนบท ซึ่งต้องประสบกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อลูกศิษย์คนพิเศษตายไปอย่างปริศนา ทำให้จุนฮูต้องสืบหาความจริงพร้อมกับหาทางลบล้างข้อกล่าวหาที่ตนเองถูกใส่ร้ายว่าเป็นฆาตกร

หนังสือเล่มนี้ได้ดึงเอาความรู้สึกต่างๆ ออกมาจากก้นบึ้ง
ของจิตใจ ทั้งความรู้สึกสงสาร เห็นใจ และลึนระทึกเหมือน
ได้ดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเลยทีเดียว ผู้แปลหวังว่าผู้อ่านจะสนุก
ไปกับเรื่องนี้เช่นเดียวกับเจตนาารมณ์ของนักเขียน

มินตรา อินทรรัตน์

กดลอก

ທດສະວະນາ

อาร์มบท

ทะเลสาบ กลิ่นร่างของดาซียอนลงไป ผมเส้นเล็กนุ่มสลาย
เอวบาง หน้าอกและท่อนขายาวที่เฝ้ายวนตลอดทั้งคืน นิ้วมือ
ขาวผ่องและเรียวยาวที่เคยเหยียดสู่เพดานเพื่อบ่งบอกความ
พึงพอใจขณะร่วมรัก ทั้งหมดนี้จมหายสู่กันทะเลสาบไปแล้ว
พร้อมกับความทรงจำ เสียงครางที่เคยเปล่งออกมาอย่างต่อเนื่อง
คล้ายจะเร่งเร้าแม้เขากำลังเคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดพักกลายเป็น
สิ่งที่ดาซียอนไม่อาจครอบครองได้อีกต่อไป เพราะลมหายใจของ
เจ้าตัวขาดห่างไปแล้ว

เหนือผิวน้ำของทะเลสาบที่กลิ่นกินเอาร่างดาซียอนลงไป
อย่างสมบูรณ์ปรากฏระลอกคลื่นขึ้นอย่างเจียบบั้น จุนสุหายใจหอบ
ขณะจ้องมองดวงคลื่นนั้นแผ่กระจาย

ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้

เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังฝันไป ดาซียอนมักจะอยู่ใน
อ้อมอกของเขาเสมอ ร่างเล็กนั้นตื่นยุคยึกและหัวเราะคิกคัก
ทุกครั้งยามถูกจุนสุเล้าโลมเรือนร่าง เขาเป็นอิสระทุกครั้งเมื่อได้
อยู่ในอ้อมกอดของดาซียอน ไม่ว่าศีลธรรมใดๆ ก็มิอาจขวางกั้น
ไม่มีอะไรที่เขาทำไม่ได้

เขาไม่เคยคิดว่าความสุขนี้จะดำเนินไปชั่ววันริบหรี่ กระนั้น
ก็ไม่เคยจินตนาการเลยว่ามันจะจบลงเช่นนี้

ทะเลสาบราบเรียบดูตั้งลิ้มเลียนทุกอย่างไปจนหมดสิ้น ลมพัดพาให้พวงหญ้าที่ขึ้นรกเพราะไม่ได้รับการดูแลเสียดสีกัน จนเกิดเป็นเสียงระคายหู จนสูญไหวไหวล่งก่อนจะหันไปมองด้านหลัง ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้น ณ สถานที่แห่งนี้มีเพียงเขาคนเดียวที่ยังมีชีวิต

คนที่แนะนำให้เขารู้จักทะเลสาบแห่งนี้คือดาซียอนนั่นเอง กว่าที่จะมาถึงที่นี่ได้ต้องขับรถตามถนนลูกรังสายยาวเหยียดผ่านภูเขาขึ้นมา บริษัทที่เคยได้ตัดภูเขารอบ ๆ ทะเลสาบเพื่อพัฒนาพื้นที่ลุ่มละลายไปเกินกว่าสิบปีแล้ว ร่องรอยอัปลักษณ์จากการก่อสร้างที่หยุดชะงักกลางคันยังคงหลงเหลือให้เห็น เนื่องจากปัญหาการฟ้องร้องยังไม่เสร็จสิ้น ที่นี่จึงอยู่ในสถานะห้ามคนเข้าออก ด้วยเหตุนี้มันจึงปลอดภัยและเหมาะให้ทั้งสองคนได้แอบเข้ามาอย่างพอดิบพอดี แม้แต่ชาวบ้านในหมู่บ้านแสงแดด¹ เหนือทะเลสาบขึ้นไปก็ไม่มาเยือนที่แห่งนี้ เพราะบรรยากาศอันมืดสลัวแม้แต่ในตอนกลางวัน

จุนฮูถอนหายใจด้วยความโล่งใจแล้วหันกลับไปมองทะเลสาบอีกครั้ง ใบหน้าของเขาสะท้อนอยู่บนผิวน้ำ แวบแรกเขามองไม่ออกว่านั่นคือใบหน้าที่ของตัวเอง บนใบหน้าแข็งเกร็งจนน่าสะพรึงกลัวมีความปรารถนาอันมืดมัวฉาย تابอยู่ ปีศาจที่ห่มคลุมกายด้วยเปลือกของความหวาดกลัวและความโศกเศร้ากำลังซดตัวอยู่ในใบหน้านั้น

ดาซียอนเป็นคนที่จุนฮูไม่ควรโลภอยากได้มาครอบครอง เขาอายุสี่สิบห้าปีแล้ว ควรจะปล่อยดาซียอนในวัยสิบแปดปีไป

---

¹ คำเรียกหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในจุดที่มีแสงแดดส่องถึง

แต่ก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ ยามวินาทีแห่งความสุขสมลึ้นสุดลง จุนสุจะถอดร่างบางของดาฮียอนเอาไว้ราวกับเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่ง ทุกครั้งที่กระทำเช่นนั้นเขารู้สึกขึ้นมาแวบหนึ่งว่า นี่ไม่ใช่เรื่องจริง และไม่อยากเชื่อเลยว่าช่วงเวลานั้นเป็นของตน จึงมักตอกย้ำความจริงด้วยการโอบรัดร่างกายของดาฮียอนให้แน่นขึ้นอีก แล้วอีกฝ่ายก็จะยื่นมือเล็ก ๆ มาลูบคลำหมวดที่ขึ้นรำไรของจุนสุ ขณะอยู่ในอ้อมกอดของเขาเสมอ

-ชอบหน้าตาแบบนี้จัง หน้าตาของผู้ใหญ่

จุนสุจึงกลับไปยังใบหน้าของตนที่กระเพื่อมอยู่บนพื้นผิวทะเลสาบ ใบหน้าที่ดาฮียอนเคยชอบคงไม่ใช่แบบนี้ โชคดีที่ดาฮียอนตายไปแล้ว เพราะอย่างน้อยสิ่งที่ได้เห็นเป็นอย่างสุดท้ายคือใบหน้าที่เจ้าตัวชั้นชอบ

เขาดึงตัวเองออกจากห้วงแห่งความมืดมิดแล้วดูนาฬิกาข้อมือ จะมัวซักซ้าไม่ได้แล้ว เขาต้องไปจากที่นี่ หากมีอะไรผิดพลาด ทุกอย่างจะล้มเหลวไม่เป็นท่า จุนสุคิดแล้วหมุนตัวกลับ รถยนต์ยังคงจอดนิ่งห่างออกไปเช่นเดิมบนถนนลูกรัง เขาเดินไปตามทางนั้น ตอนขามาเขามาพร้อมกับดาฮียอน แม้ว่าตอนนั้นดาฮียอนจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ตาม แต่จากนี้มันแค่เขาคคนเดียว ดาฮียอนไม่มีวันได้กลับคืนสู่อ้อมกอดของเขา ช่วงเวลาของเขา และชีวิตของเขาอีกแล้ว

เมื่อไปถึงรถ เขาเปิดประตูฝั่งคนขับแล้วหันกลับไปมองข้างหลังอีกครั้ง ทะเลสาบยังคงแน่นิ่งจนเขาอดรู้สึกไม่ได้ว่าเหมือนตัวเองลืมนอะไรบางอย่างไว้

ว่าแต่ ใครเป็นคนฆ่าดาฮียอนกันนะ

ช่วงนี้เขาไม่มีความทรงจำว่าตัวเองได้เลิกงานก่อน 21.00 น. เลย จนสูแห่งหน้ามองนาฬิกาพลางถอนหายใจ ขณะนี้กำลังจะเลยเวลา 20.45 น. เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบไปหน้าแล้วกดนวดบริเวณดวงตา จากนั้นก็ผ่อนลมหายใจยาว

หากคิดว่าอาชีพครูมีแต่งงานสอนเด็ก ๆ อย่างเดียว นั่นเป็นความเข้าใจที่ผิดมหันต์ เพราะนอกจากการเตรียมสอนและออกข้อสอบซึ่งเป็นงานประจำแล้ว ยังมีงานฉิบาณะต่าง ๆ ตามหน้าที่ครู งานส่วนตัวก็มิตั้งแต่การเขียนรายงานผลการอบรมไปจนถึงการเตรียมตัวเพื่อรับการตรวจสอบประเมินรายวิชาตามวาระ นอกจากนี้ยังต้องทำงานยิบย่อยแล้วแต่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจะมอบหมายมา หรือไม่ก็งานเก็บรวบรวมเอกสาร ยิ่งถ้าเป็นครูประจำชั้นด้วยแล้ว แต่เอกสารประจำวันที่ต้องเขียนในแต่ละวันก็พาเข้าไปเกินห้าชิ้น จำนวนรายงานที่ต้องเขียนก็เยอะพอก ๆ กับบริษัททั่วไป เอกสารทุกอย่างต้องลงทะเบียน

ในระบบฐานข้อมูลงานบริหารการศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่งานนี้จะถูกโยนให้บรรดาครูอายุน้อยรับไป แต่เพราะที่นี่เป็นโรงเรียนเอกชนซึ่งแทบไม่มีการสั่งย้ายบุคลากร ครูส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุห้าสิบปลายๆ แถมครูที่กำลังจะเกษียณอายุในอีกไม่นานก็มีถึงสามคน ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นช่วงใกล้จัดกิจกรรมกีฬาเหมือนช่วงนี้จะคาดหวังการเลิกงานตรงเวลาไม่ได้เลย นอกจากต้องวางแผนการจัดงาน เขียนรายการสิ่งของที่จำเป็นแล้ว ยังต้องรับเอาใบเสนอราคาจากห้างร้านต่างๆ มาส่งคำขออนุมัติ ไหนระหว่างนั้นจะต้องแบ่งเวลามาเตรียมสอนอีก จนสู่มองแบบสอบถามเรื่องการใช้ความรุนแรงภายในสถานศึกษาที่กองสุขภัณฑ์อยู่ข้างโตะแล้วพुरुลมหายใจยาวเพราะต้องเก็บรวบรวมแบบสอบถามเหล่านี้ด้วย ไม่ว่าจะก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างไร แต่งานก็ไม่มีวี่แววลดน้อยลงเลย

จนสู่เกิดอาการปวดศีรษะเล็กน้อยจึงลุกจากโตะไปเปิดหน้าต่าง มวลอากาศร้อนอบอ้าวพัดสวนเข้ามา แต่เขานั่งตากแอร์มาแล้วทั้งวัน จึงรู้สึกเหมือนลมนั้นช่วยให้ศีรษะโล่งขึ้น จากนั้นก็เดินบิดขี้เกียจไปกดน้ำเย็นจากตู้กดแล้วยกดื่มหมดในรวดเดียว ขณะกวาดสายตามองดูโตะว่างภายในห้องพลันในอกก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมา

โรงเรียนมัธยมปลายอินพาดังอยู่ในตำบลอินพา อำเภोजินพียง เขาย้ายลงมาที่นี่ได้สามปีแล้ว ตอนมีคำสั่งย้ายเขาอาศัยอยู่ในเมืองย็องอินซึ่งเป็นมหานคร ตอนนั้นเป็นตอนที่เขาและย็องจુ ผู้เป็นภรรยาแต่งงานกันมาได้สองปีและตระหนักได้อย่างน่าเศร้าว่าทั้งคู่ไม่เหมาะสมกันมากแค่ไหน ทางออกที่เหลืออยู่สำหรับพวกเขามีเพียงการหย่าร้างเท่านั้น แต่ปัญหาคือไม่มี

จังหวะเหมาะจะหยิบยกเรื่องนี้มาพูด แล้ววันหนึ่งย็องจูก็ยืนที่ตรวจครุฑมาให้ ชิดสองชิดที่ปรากฏบนนั้นเล่นเอาเขาตกตะลึงระหว่างที่กำลังคิดหนัก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่ออกประกาศว่าจ้างครูโรงเรียนมัธยมปลายอินพา ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนในจินพียงพอดี เขาเพิ่งจะมาบอกย็องจูหลังทำการตกลงว่าจ้างเรียบร้อยแล้วและเปิดประเด็นพูดเรื่องหย่า แต่ย็องจูบอกว่าให้ลองห่างกันและใช้เวลาทบทวนดูก่อน แม้ปากจะพูดอย่างนั้น ทว่าบนใบหน้าของเขากลับฉายปนิธานแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมหย่าเด็ดขาด เขารู้ทั้งรู้ว่าต่อให้ลองใช้เวลาทบทวนความคิดก็ไม่เปลี่ยนอยู่ดี แต่จะยอมยืดเวลาให้เธอจนถึงตอนนั้น ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องหย่าร้างอีกเลยเป็นเวลาสามปี ปัญหาทางกฎหมายที่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับย็องจูไม่สำคัญกับเขาแม้แต่น้อย

การทำงานในโรงเรียนชนบทอันห่างไกลไม่ได้สร้างความกังวลให้เขาเพียงอย่างเดียว แต่ยังสร้างความคาดหวังเล็กๆ ไปด้วย ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เขากำลังเหนื่อยหน่ายกับพวกเด็กนักเรียนนิสัยหยาบกระด้างและสายตาของผู้ปกครองที่คอยจับจ้องความผิดพลาดของครูตาเป็นมัน จึงคิดว่าถ้าเป็นโรงเรียนในชนบทน่าจะต่างกันบ้าง ซึ่งแน่นอนว่าลักษณะนิสัยของเหล่านักเรียนและผู้ปกครองแตกต่างออกไปอย่างที่คาดหวังไว้ ถึงอย่างนั้นก็มีบางเรื่องทำให้เขาเหนื่อยอ่อนยิ่งกว่าเดิม ปัญหาเรื่องการแบ่งงานนั่นเอง

ขึ้นชื่อว่าโรงเรียน นอกเหนือจากหน้าที่ประจำแล้ว ยังมีงานเบ็ดเตล็ดอีกมากมายถ้าโถมเข้ามาใส่ผู้เป็นครู เอกสารราชการต่างๆ และเอกสารขอความอนุเคราะห์ถูกยิงตรงมาหา

ครูสูงอายุหลายคนขอให้จุนฐช่วยทำงานพวกนั้นให้ทุกครั้ง ตอนแรกเขารับมันมาด้วยความยินดี แต่เมื่อเวลาผ่านไป งาน ชักจะเริ่มหนักหนามากขึ้น ไม่นานนักเขาก็ตระหนักได้ว่า คำว่า “ทำไม่คอยเป็น” เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น งานที่ต้องทำจนถึง ดึกดื่นกลายเป็นหน้าที่ของจุนฐไปโดยปริยาย เพราะพวกเขา คิดว่าจุนฐไม่ได้อาศัยอยู่กับครอบครัวจึงควรสละเวลาช่วยเหลือ ผู้อื่น

ต้องทำแบบนี้ไปอีกนานเท่าไรนะ เขารู้ว่าควรจะพูดตรงๆ ออกไปสักครั้ง แต่พอคิดว่าต้องเจอกับความอึดอัดเพราะการ กระทำเช่นนั้นก็ฝืนทนกลักรลิ่งต่อไป

ขณะกำลังมองดูโต๊ะอันว่างเปล่าและถอนหายใจ ประตู ห้องพักครูก็ค่อยๆ เลื่อนออก ยามสวมชุดเครื่องแบบสีคราม โผล่หน้าเข้ามา ชื่อตำแหน่งจริงๆ ของเขาคือเจ้าหน้าที่อาคาร กะกลางคืน แต่คำนั้นยังไม่ค่อยติดปากนัก บนหน้าอกของเขามีชื่อบักด้วยเครื่องจักรว่า ฮวังคว็อนจุง

“อ้าว ครู ยังไม่กลับอีกหรือครับ”

“ครับ งานเยอะนิดหน่อย เพราะเรื่องกีฬาสี่เดือนหน้า นะครับ”

จุนฐยิ้มอย่างขมขื่น ด้านหลังยามมีความมืดมิดแผ่ปกคลุม “เหนื่อยแรงแลยนะครับ กินข้าวแล้วหรือยัง”

“ครับ ก็...”

แม้จะยังไม่ได้กินข้าว แต่เขาตอบส่งๆ ไป เพราะชินตอบว่า ยังไม่ได้กิน อีกฝ่ายคงเอาอาหารที่ยัดใส่ในตู้เย็นของบ้อมยาม มาให้กินอย่างไม่ต้องสงสัย เขาไม่มีเวลาสำหรับเรื่องแบบนั้น แล้วก็ไม่ได้คิดจะทำด้วย จุนฐรู้ดีว่าฮวังคว็อนจุงแอบดื่มสุราในเวลา

งาน อีกฝ่ายคงจะเอ่ยชวนให้เขาตีมด้อยอย่างลับๆ เขาแสร้งทำ
เป็นไม่รู้ไม่เห็นให้ได้ แต่ไม่คิดจะไปผสมโรง เพราะหากเกิด
ปัญหาขึ้นมา อีกฝ่ายต้องโยนความรับผิดชอบมาให้แน่นอน

“งั้นไม่รบกวนละครับ”

ชายสูงอายุวัยเกินเจ็ดสิบยกมือขึ้นขีดบริเวณหน้าผากที่มี
ริ้วรอยกระจายทั่วเพื่อตะเบะให้อย่างขี้เล่น ก่อนจะปิดประตูแล้ว
เดินจากไป จุนสุเหลือตัวคนเดียวอีกครั้ง เขานวดไหล่ด้านหนึ่ง
ของตัวเองพลางเลื่อนสายตาไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ คิดในใจ
ว่าจะทำงานต่ออีกนิดแล้วค่อยกลับบ้าน ที่ผ่านมามีว่าต้องหักโหม
หรือไม่ เขาก็ทำงานเสร็จตลอด อาจเพราะแบบนี้งานจึงโถม
เข้าหาอย่างไม่จบไม่สิ้น แต่ตอนนี้มันถึงขีดจำกัดแล้ว หากเกิด
ปัญหาอะไรขึ้นกับเขา ผู้ช่วยครูใหญ่คงไม่ยอมอยู่เฉยแน่

หลังจากกดเซฟไฟล์เอกสาร เขาก็เตรียมจะกดปุ่มปิดเครื่อง
พลันเสียงข้อความจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้นพอดี เมื่อเห็นหน้าจอ
โทรศัพท์ ริมฝีปากของจุนสุก็ปรากฏรอยยิ้มมีชีวิตชีวา

- มาทำเรื่องเลวร้ายกันเถอะ

ดาฮียอนนั่นเอง เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงใส่กังวานของ
ดาฮียอนผ่านตัวหนังสือ จุนสุกดริมฝีปากกลางเบาๆ และมีน้ำลาย
สอ จะตอบว่าอย่างไรดีนะ จุนสุอยากส่งข้อความที่ดูมีชั้นเชิง
ให้ได้เหมือนดาฮียอนบ้าง

ขณะกำลังครุ่นคิดก็มีเสียงเลื่อนประตูดังครืด เขาสะดุ้ง
แล้วเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเหมือนคนทำเรื่องไม่ดีแล้วถูกจับได้
จุนสุนึกว่ายามนามสกุลฮวังกลับมาอีกครั้ง ทว่าคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น
คือดาฮียอน

เขาพลักดาস্যย้อนเข้าไปในห้องเรียนแล้วปิดประตูอย่างแรงรีบดาস্যย้อนก้าวถอยหลัง เมื่อเห็นจุนสุไฟเข้าหาพร้อมกับเล็กเสื้อยืดของตัวเองขึ้น ก็หย่อนก้นลงบนโต๊ะเรียนแล้วชูมือสองข้างของตนขึ้นบ้าง จุนสุถอดเสื้อยืดของดาস্যย้อนออกอย่างเบามือ จากนั้นก็ก้มศีรษะแล้วงับยอดดอกของดาস্যย้อนเข้าไปเต็มปาก อีกฝ่ายหัวเราะคิกคักพลางสอดมือเข้าไปตามเรือนผมของจุนสุ

“อย่าส่งเสียง ลุงยามเดินตรวจอยู่”

หลังจากได้ยินเสียงเตือนอันแผ่วเบาของจุนสุ ดาস্যย้อนก็ประคองศีรษะเขาให้เงยขึ้นแล้วกดจูบลงไป ทั้งสองคนแลกเปลี่ยนความกระหายและประสานรวมเป็นหนึ่งอย่างไม่หยุดพักภายในริมฝีปากที่เผยออก ดาস্যย้อนยื่นมือเล็กเรียวยาวไปสัมผัสบนแก้มกายของจุนสุที่กำลังขยายตัว

“มันร้อนฉ่ำแล้วนะครู”

จุนสุหน้มไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว เขาโอบรัดเอวของดาস্যย้อนแล้วยกขึ้น ฝ่ายที่ถูกอุ้มเกี่ยวขาทั้งสองข้างไว้ตรงเอวของเขา พอจับดาস্যย้อนให้นอนราบลงกับพื้น ร่างบางก็หลุดหัวเราะคิกคักพลางบ่นว่าพื้นเย็น

เขามองลงไปยังร่างเปลือยเปล่าของดาস্যย้อนท่ามกลางแสงจันทร์ด้วยสายตาร้อนรุ่ม ความเหนียวล้าที่กดทับร่างกายก่อนหน้านี้ได้มลายไปจนสิ้น เขาสอดใส่แกนกายเข้าไปในร่างกายของดาস্যย้อนในท่านั้น แล้วรู้สึกมีนงงราวกับภาพข้างหน้ามีดับไป ดาস্যย้อนงับลาดไหล่กว้างของเขาเนื่องจากส่งเสียงร้องไม่ได้ ทว่านั่นกลับกระตุ้นความกระสันของเขายิ่งกว่าเดิมจึงโถมกระแทกเข้าไปสร้างของดาস্যย้อนราวกับเป็นสัตว์ป่าดุร้าย ศีรษะของดาস্যย้อนที่ขยับตามจังหวะไขกขาโต๊ะเรียน มีเสียง

เอี้ยต้ออาดตั้งขึ้นประหนึ่งเสียงเตือนภัย แต่จุนฮู้ก็หยุดตัวเองไม่ได้

ห้องเรียนที่ทำการเรียนการสอน ครูและนักเรียนใน
ที่ปรึกษา ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ คำต้องห้ามเหล่านั้นทำให้
จุนฮู้กลายเป็นบ้า

ความสุขสมอย่างรุนแรงที่แม้จะเปล่งเสียงไม่ได้แผ่ไปทั่ว
ร่างกายทั้งคู่เหมือนฟ้าผ่า จุนฮู้ยังคงปล่อยให้ส่วนหนึ่งของตัวเอง
ค้างคาอยู่ภายในดาฮย็อนเช่นนั้นพักใหญ่ พออีกฝ่ายตบหลังเขา
เบาๆ เหมือนจะให้กำลังใจ เขาก็หลุดหัวเราะก่อนจะเลื่อนตัวลง
จากด้านบนร่างของดาฮย็อน แล้วถอนหายใจยาวพลางนอนลง
ข้างๆ

“เย็นแฮะ”

“บอกแล้วไงล่ะ”

ดาฮย็อนยิ้มขณะขยับเข้ามาพิงแขนจุนฮู้ เขาปรับจังหวะ
ลมหายใจพร้อมสอดนิ้วมือเข้าไปในเรือนผมของอีกฝ่าย เส้นผม
นุ่มสลวยพลิ้วไปตามช่องนิ้ว มันทั้งเยือกเย็นและนุ่มนวลจน
รู้สึกรดี

“ทำไปจนได้สินะ เรื่องเลวร้าย”

ใบหน้าของจุนฮู้ฉายความพึงพอใจอย่างลึกซึ้งแตกต่างจาก
คำพูด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาทำเรื่องแบบนี้ในห้องเรียน แต่มัน
กลับกระตุ้นให้เกิดความปรารถนามากกว่าเดิม เขาเคลิบเคลิ้ม
ไปกับอารมณ์จุนฮู้เหมือนตัดขาดจากแรงกระตุ้นนี้ไม่ได้

ทั้งสองคนเงยไปพักใหญ่ มีเพียงเสียงหายใจหอบให้
ได้ยินเป็นครั้งคราว แล้วดาฮย็อนก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบ
ขึ้นก่อนขณะจับมือจุนฮู้เอาไว้

“คนที่เข้าใจเด็กคนนี้มีแต่ครูคนเดียว”

“ใช่”

“และคนที่เข้าใจครูก็มีแต่เด็กคนนี้เท่านั้น”

“ตอนนี้คงจะหายจนแล้วสินะ”

ทั้งคู่เพิ่งจะมีปากเสียงกันเมื่อวาน แต่ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงก็ไฟเข้าหากันราวกับกลัวว่าจะสูญเสียอีกฝ่ายไป

ดาฮย็อนหัวเราะ จุนฮูจึงหยัดกายขึ้นแล้วโน้มตัวเข้าใกล้ไบหน้า ในตอนที่ดาฮย็อนค่อยๆ หลับตาลงก็แว่วเสียงบางอย่างขึ้นอย่างเลื่อนราง

สายตาของจุนฮูและดาฮย็อนหันไปทางประตูพร้อมกัน

“เสียงอะไร”

เสียงที่แว่วมาเป็นเสียงร้องเรียกใครสักคนและเสียงดังตึกจุนฮูขมวดคิ้วเล็กน้อย

“คงจะเป็นยามนั่นแหละ”

จุนฮูลุกขึ้นแล้วเริ่มสวมเสื้อผ้า ส่วนดาฮย็อนก็ค่อยๆ เอื้อมมือไปคว้าเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นแล้วดึงเข้ามาใกล้ ไบหน้าบ่งบอกว่ากำลังผวา จุนฮูจึงยื่นแขนออกไปและยกมือขึ้นปรามคัลลายจะบอกว่าไม่ต้องห่วง

“ต้องไปแล้วละ ครูกำลังทำงานล่วงเวลาอยู่ ถ้าเขามาหาแล้วไม่เจอคงจะคิดว่าแปลกแน่ๆ”

“แล้วทางนี้ล่ะ”

“ขอตุสสถานการณ์ก่อนแล้วจะส่งข้อความมาบอก ค่อยหาจังหวะแอบออกไปตอนนี้นะ”

เป็นไปไม่ได้เลยที่ดาฮย็อน ผู้เป็นนักเรียนจะยังอยู่ในโรงเรียนจนถึงเวลานี้ ดังนั้นจึงต้องห้ามทำตัวสะกดตาเด็ดขาด

เมื่อจุนฐูเห็นดาฮย็อนเริ่มแต่งตัวก็ค่อยๆ เปิดประตูอย่างระมัดระวัง บนโถงทางเดินร้างผู้คน แต่ทันทีที่เปิดประตู เสียงของยามก็ดังชัดเจนทันที เสียงนั้นกระทบวัตถุในโรงเรียนอันเงียบสงัด จนดังก้องขึ้นมาถึงชั้นสาม

“ครูครับ! ครูคิม!”

จุนฐูรีบเดินรุดไปจนสุดโถงทางเดิน แล้วลงบันไดฝั่งตรงข้ามที่แรกเขาจะเดินลงบันไดกลาง แต่อาจบังเอิญเจอยามได้ ถ้าเป็นแบบนี้ก็ต้องอธิบายเหตุผลที่ขึ้นไปชั้นสามระหว่างทำงานล่วงเวลา แต่เขาไม่มีข้ออ้างไหนที่ฟังขึ้นเลย จึงวางแผนว่าระหว่างที่อีกฝ่ายเดินขึ้นบันไดกลางมาชั้นบน ตนจะรีบลงบันไดฝั่งตรงข้ามไปชั้นหนึ่งแล้วทำเป็นปรากฏตัวขึ้นด้านหลังแทน การคำนวณของจุนฐูลงล็อกอย่างพอดีพิพอดี

“คุณลุง ผมอยู่ตรงนี้ครับ”

ยามสะดุ้งเฮือกเมื่อเดินขึ้นบันไดระหว่างชั้นสองและชั้นสามมาได้ครึ่งทางแล้วหันกลับไปมองข้างหลัง จุนฐูจึงยื่นศีรษะออกมา ระหว่างราวบันได พอได้ยินเสียงเดินลงบันไดมาอย่างรวดเร็ว เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ไปอยู่ที่ไหนมาครับเนี่ย”

ยามมองดูด้านหลังจุนฐู ในขณะที่เขาตอบกลับอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ

“เมื่อกี้ยังไม่หิว แต่อยู่ดีๆ ก็เกิดหิวขึ้นมาซะครับ เลยกะจะแวะไปซื้อขนมยามฮย็อนในห้องแล็บมากินสักหน่อย แต่ผมรู้จะครับว่าไม่ควรทำแบบนี้”

จุนฐูยิ้มอย่างขี้เล่น ทำให้ใบหน้าของอีกฝ่ายค่อยมีเลือดฝาดขึ้นมาบ้าง

“โอ้ ถ้างั้นบอกผมก็ได้นี่!”

ยามยิ้มอย่างเคอะเขินพลางเดินเข้ามาใกล้จนสูแล้วคล้องแขน

“เดี๋ยวผมต้มให้กินเองในบ้อมยาม ไปกันเถอะครับ”

“เอ่อ อันที่จริงก็ไม่ใช่ไร”

จนสูแกลังทำเป็นถูกลากไปอย่างเสียมิได้ อีกฝ่ายต้องหาโอกาสชวนดื่มสุราแน่ ouseว่าเขาไม่รู้ อีกอย่างทางนั้นก็มิเจตนาอยากสนิหิตติดเชื่อกับบุคลากรของโรงเรียนด้วย เพราะคะแนนประเมินการทำงานมีผลต่อการต่อสัญญา และในเมื่อเป็นการประเมินที่ไม่มีหลักเกณฑ์กำหนดตายตัว คนที่ทำประเมินจึงไม่มีทางให้คะแนนคนสนิหิตน้อยอยู่แล้ว

เมื่อเดินออกจากอาคารหลักของโรงเรียนจะเห็นบ้อมยามตั้งอยู่สุดทางเดินที่มีต้นเพลนขึ้นเป็นทิวแถว มันเป็นอาคารที่ถูกสร้างขึ้นและตั้งอยู่ใกล้ประตูหน้าของโรงเรียน ประมาณครึ่งหนึ่งของบ้อมยามเป็นกระจกบานใหญ่ เมื่อจนสูเข้าไปข้างในก็เห็นนิยายกำลังภายในที่ยังอ่านไม่จบวางอยู่บนโต๊ะเหล็กเก่าๆ

“เชิญนั่งตรงนี่ครับ เดี่ยวผมจะรีบต้มมาให้”

ตรงผนังมีแคร่ทำจากไม้ แม้เจ้าหน้าที่อาคารกะกลางคืนจะไม่มีเวลานอน แต่งานที่ต้องทำที่โรงเรียนตอนกลางคืนมีไม่มากนัก หากยืนเฝ้าเวรยามแล้วรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาจึงต้องมีพื้นที่ให้ได้อืดเส้นยืดสายบ้าง ถึงจะซื้อเตียงให้อย่างเปิดเผยไม่ได้ แต่ไม่มีใครว่าอะไรหากพนักงานจะจัดเตรียมพื้นที่พักผ่อนเองทางโรงเรียนก็ช่วยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเรื่องนี้ให้ด้วย จนสูค่อยๆ หย่อนก้นลงนั่งบนแคร่

สว่างควือนจุงเปิดตู้เย็นแล้วหยิบขวดน้ำเปล่าขนาดสองลิตร

ออกมาเทใส่หม้อที่วางอยู่บนเตาแก๊สขนาดพกพา ฝาของชวดน้ำเปลี่ยนเป็นสีเหลืองแล้ว ดูเหมือนเขาจะใช้ชวดซ้ำหลายครั้งและคงเติมน้ำจากเครื่องกวดน้ำในห้องธุรการมาใช้

ระหว่างสรวงครีอนจูงตั้มรามย็อน ปากก็ไม่หยุดพูดเลย แม้แต่ครู่เดียว ตอนแรกเป็นการแสดงความเห็นนอกเหนือใจที่เหล่าครูอายุน้อยมึนงายกล่าบบากมากมาย แต่ไม่นานนักก็เปลี่ยนมาพูดเรื่องของตัวเอง ส่วนใหญ่เป็นการอวดลูกและการตำหนิแนวคิดด้านการเงินของภรรยาว่าไม่เข้าทำนองที่ทำให้เขาต้องหางานทำหลังเกษียณ จนสูเออออกตามเป็นครั้งคราว แต่ไม่ได้ตั้งใจฟังเท่าไร เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าแล้วส่งข้อความหาดาฮย็อน

- ออกไปตอนนี้เลย ระวังตัวด้วย

เขาเบนสายตาไปทางประตูกระจกของบ็อมยาม แม้เป็นกระจกใสที่มองเห็นด้านนอกได้ชัดเจน แต่หากก้มตัวแล้วหลบออกไปก็เพียงพอที่จะไม่ถูกจับได้ ผ่านไปไม่กี่นาที ยามก็ยกรามย็อนที่ตั้มเสร็จแล้วมาให้โดยใช้ผ้าซีรุ่มอมแมมจับหุ้มมืออะลูมิเนียมทั้งสองข้าง จนสูปุกระดาดษหนังสือพิมพ์บนพื้นแล้วขยับเข้าไปนั่งด้านในอย่างเป็นทางการ นั่นเป็นแผนเพื่อให้อีกฝ่ายนั่งลงฟังตรงข้ามเขา ถ้าทำแบบนี้แล้วชายชราจะหันหลังให้กับกระจกพอดี

“จะกินแล้วนะครับ”

“ครูคิม ไหนๆทำงานมาเหนื่อยๆ เราตั้มกันสักหน่อยมัย”

สรวงครีอนจูงส่งสายตามินัยแอบแฝงให้ หากเป็นเวลาปกติจนสูคงปฏิเสธไปแล้ว แต่ตอนนี้เขาเพียงยิ้มเจื่อนกลับไป สรวงครีอนจูงคงจะถือว่านั่นเป็นสัญญาณตอบรับจึงลุกขึ้นยืนด้วย

ความกระปรี้กระเปร่าแล้วหีบขวดโซจูที่ยังดื่มไม่หมดออกมาจากด้านในของตู้เย็น

ทางนั้นตั้งใจจะรินโซจูให้จุนสุกก่อน แต่เขาบอกว่าต้องซัปรดและคว่ำขวดโซจูไปรินให้แทน ฮวังคว็อนจุงตะปากร แต่ก็ได้คะยั้นคะยอเขาอีก จุนสุรับรามย็อนที่อีกฝ่ายตักให้แล้วกินหนึ่งคำ เพราะไม่ทิวเท่าไรนัก ขณะแสร้งทำเป็นกินรามย็อนก็หีบโทรศัพท์มือถือออกมาดูไ้ไ้ตะด้วย ทว่ายังไม่มีข้อความตอบกลับจากดาฮย็อน

“ทำงานกะกลางคืนคงไม่ง่ายเลยใช่ไหมครับ”

เขาทำที่เป็นห่วงเป็นใยชีวิตความเป็นอยู่ของอีกฝ่าย เพราะไม่มีเรื่องคุยและไม่สนใจด้วย

“อายุปุ่นนี้แล้ว แค่ม้งานให้ทำก็ขอบคุณแล้วละครับ แต่เรื่องลำบากก็เชื่อว่าไม่มีเสียทีเดียว...”

จุนสุต้องรับฟังยามพำนักอยู่เป็นเวลาประมาณสามสัปดาห์ หัวข้อหลักคือความทุกข์ใจที่ต้องทำความสะอาดคราบน้ำลายที่พวกนักเรียนถ่มไว้ได้มานั่งในลานพักผ่อนและนิสัยพิถีพิถันของผู้ที่ทำงานเป็นกะ เรื่องเล่าของเขามีตั้งแต่ซากกะเบือยันเรือรบ หากไม่หาจิ้งหรีดลูกออกไป มีหวังจุนสุต้องถูกรั้งตัวเอาไว้ทั้งคืนแน่

“กินเสร็จแล้วครับ ตอนนี้ผมต้องขอตัวกลับบ้านแล้ว”

“โอ้ ผมมัวแต่รั้งตัวครู่ไว้ เกือบลืมเวลาเดินตรวจตอนกลางคืนนะครับ”

ฮวังคว็อนจุงหัวเราะเสียงดังด้วยใบหน้าแดงระเรื่อจากฤทธิ์สุรา จุนสุเดินออกมาจากป้อมยามแล้วเช็กโทรศัพท์มือถือของตัวเองอีกครั้ง ยังคงไม่มีข้อความตอบกลับใดๆ จากดาฮย็อน ทั้งที่อีกฝ่ายน่าจะส่งข้อความมาบอกหากหลบออกไปจากโรงเรียน

ได้สำเร็จ เขาจึงเดินเข้าไปในอาคารหลักของโรงเรียนพลางโทรศัพท์หาดาซีย้อนไปด้วย

ดาซีย้อนไม่รับโทรศัพท์ มีเรื่องอะไรหรือเปล่านะ หรือว่ามีวแต่รีบกลับบ้านจนไม่ได้ยินเสียงเรียกเข้า แต่ก็พักโทรศัพท์ไว้กับตัวนี่นา จุนสูคิดเช่นนั้นตอนกำลังจะเดินเข้าห้องพักครู แต่แล้วพอยื่นมือไปจับลูกบิดก็ตัวแข็งที่อันทันที เขาเบิกตาโพลงปล่อยมือจากลูกบิดแล้วก้าวถอยหลังอัตโนมัติ ก่อนจะเงยหน้ามองขึ้นไปตามบันไดกลาง

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังขึ้นอย่างเลื่อนราว

หมายความว่าดาซีย้อนยังไม่กลับบ้านอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เสียงที่ได้ยินตอนนี้เป็นเสียงโทรศัพท์ของดาซีย้อนไม่ผิดแน่ หัวคิ้วของจุนสูย่นเข้าหากัน ระหว่างนั้นเสียงสัญญาณตัดไปและมีเสียงตอบรับอัตโนมัติแจ้งว่าปลายสายไม่รับโทรศัพท์ จุนสูกดโทรศัพท์ซ้ำอีกครั้งและเสียงเรียกเข้ายังคงดังขึ้นเหมือนเดิม

เขาก้าวเดินขึ้นบันไดกลางด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ด้วยความที่ดาซีย้อนเป็นคนขี้เล่น ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดแกล้งเขาอยู่ การล้อเล่นแบบนี้ไม่สนุกเลย เพราะมันทำให้เขาตกที่นั่งลำบากได้ จุนสูขึ้นไปถึงชั้นสามแล้วตรงไปยังห้องเรียนมัธยมปลายปีสองห้องสาม มันคือสถานที่ที่เขาได้แบ่งปันช่วงเวลาดูความฝันร่วมกับดาซีย้อนเมื่อครั้ง แถมยังเป็นห้องที่เขาเป็นครูประจำชั้นและห้องเรียนของดาซีย้อนอีกด้วย เขาเดินไปทางนั้นอย่างไม่รีรอแล้วผลักประตูสุดแรง หากดาซีย้อนล้อเล่นก็คิดจะดูให้เข็ดหลาบ

แต่ภาพที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้ากลับแตกต่างจากสิ่งที่คาดคิดไว้ลิบลับ เขาทรุดนั่งกับพื้นทั้งอย่างนั้น หายใจไม่ออก สมอง

ว่างเปล่าไปหมด ปากที่เปิดกว้างจนเหมือนหุบไม่ลงเปล่งเสียงคราง ออกมาอย่างยากเย็น ดวงตาของจุนฮูเบิกกว้างจนแทบถลน เขา ละสายตาไปจากจุดที่มองอยู่ไม่ได้เหมือนถูกตอกตรึงเอาไว้และ ลืมหายใจไปด้วย

ร่างเปลือยเปล่าของดาฮย็อนแขวนอยู่กับเพดานห้องเรียน และห้อยอยู่กลางอากาศอย่างอ่อนแรง

กว่าจุนฮูจะได้อสติก็เป็นตอนที่หยุดหายใจไปนานจนมีเสียง วิดดังจากลำคอ เขาระเบิดลมหายใจออกมาในที่สุดแล้วรีบหัน ซ้ายหันขวามองดูรอบห้องเรียน มีดยาวประมาณหนึ่งคืบครึ่ง ที่ตกอยู่บนพื้นห่างออกไปเล็กน้อยไหลเข้ามาในสายตา มันเป็น มีดลวดลายจุดฉาด มีลูกบิดติดอยู่ที่ด้าม เขาไม่มีเวลาคิด ด้วยซ้ำว่าทำไมถึงมีมีดอยู่บนพื้นห้องเรียน แต่ก็หยิบมันขึ้นมา ลากโต๊ะที่ถูกผลักออกไปเข้ามาใกล้แล้วกระโดดขึ้นไปยืนบนนั้น เชือกที่พันอยู่รอบคอของดาฮย็อนเป็นเชือกป่านพีวีซีสำหรับ มัดกล่องพัสดุที่พบเห็นได้ทั่วไปและมีเชือกห้อยยาวลงมาจาก ใต้ลำคอ เขาใช้มือหนึ่งรองรับตัวดาฮย็อนไว้ แล้วออกแรงใช้มีด ในอีกมือตัดตรงกลางของเชือกอย่างสุดกำลัง

ร่างของดาฮย็อนร่วงลงสู่อ้อมกอดของเขา

จุนฮูรีบร้อนใช้มือเกาะเชือกที่พันอยู่รอบคอดาฮย็อน บริเวณ ลำคอมีเลือดไหลรากับถูกอะไรบางอย่างแทง มีบาดแผลอยู่ หลายจุด เขารู้สึกได้ถึงอุณหภูมิอุ่นแต่ก็เย็นเยียบจึงก้มลงมอง ฝ่ามือตัวเอง และพบว่าเลือดของดาฮย็อนไหลท่วม

“ดาฮย็อน ดาฮย็อน”

เขาตบแก้มดาฮย็อนเบาๆขณะที่ยังกอดร่างเอาไว้ ผิวหนัง เย็นเฉียบจนน่าตกใจ เขาลองยื่นมือไปอังจมูก แต่ก็ไม่รู้สึกรถึง

ลมหายใจจึงแทบหลุดไปบนอก เมื่อรู้ว่าไม่มีสัญญาณชีพใด ๆ ก็รีบวางร่างของดาซียอนลงบนพื้นทันที เขาเคยเข้ารับการอบรม เรื่องความปลอดภัยมาหลายครั้งและรู้วิธีผายปอด แต่เพิ่งเคย เจอสถานการณ์จริงเป็นครั้งแรก จุนฮูเลื่อนมือสั่นเทาไปวาง บนหน้าอกของดาซียอน จุดกดอยู่ด้านบนซี่โครงตรงกึ่งกลาง ระหว่างกระดูกไหปลาร้าและลิ้นปี่ เขาคุกเข่าลงข้าง ๆ แล้วเริ่ม บีบหัวใจ ลมหายใจของจุนฮูตันสนขึ้นมาถึงคาง เหงื่อไหล พรั่งพรู เขารู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบคั้น รวากับว่าคนที่ถูกบีบ หัวใจไม่ใช่ดาซียอน หากแต่เป็นตัวเอง จุนฮูนับจำนวนครั้งที่ บีบหัวใจออกมาดัง ๆ รวากับสวดภาวนา แล้วตอนที่นับถึงสามสิบ ก็ยกมือออกแล้วแทบหุ้ใกล้จมูกของดาซียอน เขาทำแบบนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่าไม่มีเสียงลมหายใจของดาซียอนให้ได้ยิน สถานการณ์ช่างน่าสิ้นหวัง

จุนฮูกระวีกระวาดล้วงเข้าไปในกระเป๋าแล้วรีบหยิบโทรศัพท์ มือถือออกมากดเบอร์ 119¹ แต่แล้วนิ้วมือก็หยุดชะงักอยู่บนปุ่ม โทรศัพท์ เขาหันไปมองรอบ ๆ อีกครั้ง

โตะเรียนถูกดันสะเปะสะปะไปถึงยกพื้นด้านหน้าห้อง หากไม่นับโตะที่ลากมาเพื่อขึ้นไปตัดเชือกแล้ว บริเวณใต้เท้า ของดาซียอนว่างเปล่า การที่ไม่มีอะไรให้เหยียบขึ้นไปข้างบนได้ หมายความว่านี่เป็นการฆาตกรรม ดาซียอนไม่มีเหตุผลให้ต้อง ฆ่าตัวตาย แม้จะลองคิดว่าอาจมีเหตุผลที่เขาไม่รู้ แต่นั่นก็เป็นไป ไม่ได้เลย จุดที่โตะถูกดันออกไปไกลเกินกว่าจะมองว่าดาซียอน

---

¹ เบอร์โทรศัพท์แจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายของประเทศเกาหลีใต้เมื่อเกิดภัยพิบัติหรือ ต้องการหน่วยกู้ภัย

ขึ้นไปแขวนคอตัวเองแล้วใช้เท้าเตะออก อีกทั้งร่างกายยังเปลือยเปล่าเช่นเดิมและมีบาดแผลถูกแทงที่คอ ไม่ใช่สภาพของคนที่คิดฆ่าตัวตายสักนิด จุนสู่ออกไปจากห้องเรียนเกินสามสิบนาที ไม่มีเหตุผลที่ดาฮย็อนจะไม่ใส่เสื้อผ้าตลอดช่วงเวลานั้น เท่ากับว่าใครบางคนบุกมาฆ่าดาฮย็อนก่อนที่เจ้าตัวจะทันได้ใส่เสื้อผ้าเสียอีก

สถานที่แห่งนี้คือโรงเรียน แถมดาฮย็อนยังถูกฆาตกรรม ต้องมีการชันสูตรศพเกิดขึ้นอย่างแน่นอน สิ่งที่จะถูกตรวจพบก็เดาไม่ยากเลย ในร่างกายของดาฮย็อนยังมีน้ำรักของเขาหลงเหลืออยู่

ที่โรงเรียนมียามและเขาอยู่เพียงสองคนเท่านั้น ใช้เวลาไม่นานก็สืบรู้ได้แล้วว่าใครเป็นเจ้าของคราบอสุจินั้น

เขาเงยหน้าขึ้นราวกับโดนฟ้าผ่า จากนั้นก็วิ่งพรวดพราดไปทางหน้าต่างโดยอัตโนมัติ ยามกำลังเดินตัดสนามกีฬาามาพร้อมกับถือตะเกียงไว้ในมือ

หากมีการสืบสวน ความจริงอาจเปิดเผยว่าคนที่ฆ่าดาฮย็อนไม่ใช่เขา ทว่าเขาเป็นชายที่มีครอบครัวแล้วและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับนักเรียนซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ จุนสู่มองร่างของดาฮย็อนด้วยสายตาที่ไม่อยากเชื่อ หากความจริงรั่วไหลออกไป ชีวิตเขาต้องพังพินาศแน่

นั่นเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นไม่ได้อย่างแน่นอน

คดีหายสาบสูญ ของนักเรียนมัธยมปลายชื่อเซาดายฮ็อน ถูกมอบหมายให้กับร้อยตำรวจตรี คังช็ูจากแผนกสืบสวนของ สถานีตำรวจอินพา ตอนที่มีการแจ้งความคนหาย เขาไม่ได้ตัดความเป็นไปได้เรื่องคดีอาชญากรรมออกไป แต่เมื่อคำนึงถึงจุดที่ผู้หายสาบสูญเป็นนักเรียนมัธยมปลาย ก็สงสัยว่าอาจเป็นการหนีออกจากบ้านด้วยความสมัครใจของเจ้าตัว ทว่าระหว่างสืบสวน ติดตามร่องรอยก็พบจุดที่น่าสงสัยหลายจุด ในท้ายที่สุด เวลา 00.30 น.ของวันที่ 29 เดือนกรกฎาคม ซึ่งผ่านไปเจ็ดชั่วโมง หลังจากรมีการแจ้งความเข้ามา หน่วยสืบสวนเฉพาะกิจก็ถูก จัดตั้งขึ้น โดยมีร้อยตำรวจตรี คังช็ูเป็นหัวหน้า ตำรวจสายสืบ ที่สืบสวนเรื่องนี้ในช่วงแรกเป็นผู้เปิดการประชุม บนหน้าจอ ด้านหลังของเขามีรูปเซาดายฮ็อนฉายขึ้นเต็มจอ ผิวขาวผ่องกว่าปกติ ดวงตากกลมสีดำขลับ ใบหน้าเรียวยาว หากไม่นับว่าเป็น ใบหน้าของคนจิตใจดีก็ไม่มีคุณสมบัติอย่างอื่นอีก รูปถ่ายนี้

ได้มาจากรูปติดบัตรของทางโรงเรียน เจ้าตัวจึงสวมชุดนักเรียน และมีสีหน้าประหม่า

“เซดาศัยอนอายุสิบแปดครับ ไปเรียนที่โรงเรียนครั้งสุดท้ายวันที่ยี่สิบสี่เดือนกรกฎาคม และเริ่มขาดเรียนหลังจากนั้น กล่าวคือตั้งแต่วันที่ยี่สิบห้าเดือนกรกฎาคม ครูประจำชั้นโทร.หาหลายรอบ แต่ไม่รับสาย หลังจากนั้นก็ขาดเรียนอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งหลังเลิกเรียนวันที่ยี่สิบแปดเดือนกรกฎาคม ครูประจำชั้นแวะไปหาที่บ้านของนักเรียน แต่ไม่มีใครอยู่ สุดท้ายเลยมาแจ้งความคนหายครับ ข้อมูลของผู้แจ้งความแนบอยู่ในเอกสารแล้ว”

มีเสียงเปิดเอกสารดังขึ้นจากรอบห้อง คังซ็ชุกก็พลิกเอกสารบนโต๊ะที่ได้รับแจกจ่ายดูเช่นกัน คิมจุนฮู ครูประจำชั้นมัธยมปลายปีสอง โรงเรียนมัธยมปลายอินพา แม้จะเขียนไว้ว่าอายุยี่สิบห้า แต่รูปถ่ายดูหนุ่มกว่านั้นมาก ถ้าให้บอกตามตรงก็จัดว่าหน้าตาหล่อเหลาเลยทีเดียว ตอนเด็กน่าจะเคยถูกเรียกว่าเป็นหนุ่มน้อยหน้าหวาน สถานภาพแต่งงานแล้ว และมีลูกอายุสามขวบด้วย หากเป็นครูอายุน้อยที่ยังไม่แต่งงานคงได้รับความรักจากเหล่านักเรียนหญิงในโรงเรียนไปครองแต่เพียงผู้เดียว คังซ็ชุกเอียงศีรษะไปทางซ้ายพลางพูดขึ้น

“เด็กไม่มาเรียน แต่เพิ่งจะมาแจ้งความหลังจากผ่านไปสี่วันหรือ”

“ใช่ครับ จากคำให้การของครู เขาอ้างว่าเคยมีเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน”

“เด็กใจแตกนี่เอง”

เสียงพิมพ์ของสมาชิกทีมที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามในห้องประชุม

ถูกส่งผ่านมาด้วยเสียงดังกว่าปกติเพราะบรรยากาศในห้อง
เงียบสงัด

“ไม่ใช่เด็กที่ชอบสร้างปัญหาอะไรครับ แต่ด้วยความที่ไม่มี
ผู้ปกครองคอยดูแล การใช้ชีวิตเลยอาจไม่ตรงตามแบบแผนนัก”

แซดาสย็อนอาศัยอยู่เพียงลำพัง จากการตรวจสอบพบว่า
แม่เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ซึ่งถูกฟ้องร้องเมื่อแปดปีก่อนด้วยข้อหา
ฉ้อโกงและฆ่าตัวตายภายในเรือนจำที่ถูกคุมขัง จากนั้นมายาย
จึงเป็นผู้เลี้ยงดูมาตลอด แต่ยายก็เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อหนึ่งปีก่อน
มรดกเพียงอย่างเดียวที่ได้รับคือบ้านที่ยายเคยเป็นเจ้าของและ
แซดาสย็อนก็อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นเรื่อยมา

“วันที่สี่สิบห้า แซดาสย็อนออกไปข้างนอกสองครั้งครับ
ครั้งแรกตอนประมาณหกโมงเย็น ตรวจสอบจากบันทึกการใช้
บัตรเดบิตพบว่าไปร้านสะดวกซื้อ ของที่ซื้อคือข้าวกล่อง”

ตำรวจสายสืบที่รับหน้าที่รายงานกดปุ่มบนพอยเตอร์

“นี่เป็นภาพจากกล้องวงจรปิดแถวบ้านแซดาสย็อน วันที่
สี่สิบห้า เวลาสองทุ่มสี่สิบเอ็ดนาทีครับ”

คลิปวิดีโอจากกล้องวงจรปิดปรากฏขึ้นแทนรูปถ่ายของ
แซดาสย็อนที่หายไป แม้ภาพจะมัวและไม่ค่อยคมชัดนัก แต่
พอแยกแยะได้คร่าว ๆ ใครบางคนกำลังเดินมาจากทางแยก
สุดถนน แซดาสย็อนนั่นเอง หลังจากออกมาอยู่ตรงถนนแล้ว
เด็กคนนั้นยืนที่เดิมต่อไปพักใหญ่ ตำรวจสายสืบเร่งความเร็ว
วิดีโอขึ้นอีกหน่อย ผ่านไปหลายนาที แซดาสย็อนก็โบกรถไป
ที่ไหนสักแห่ง แล้วรถยนต์คันหนึ่งก็มาจอดเทียบตรงหน้า มัน
คือแท็กซี่ จากนั้นภาพในคลิปหยุดนิ่ง

“เราตรวจสอบเลขทะเบียนแท็กซี่จากกล้องวงจรปิดที่อยู่

ไม่ไกลจากตรงนั้นและสืบหาตัวคนขับแท็กซี่ที่พาเซดาสย็อนไป
ส่งแล้วครับ เขาบอกว่าพาไปส่งถนนใกล้ๆ โรงเรียนมัธยมปลาย
อื่นพา”

“ไปโรงเรียนเนี่ยนะ”

“ครับ แต่ไม่พบภาพนักเรียนจากกล้องวงจรปิดแถวประตู
หน้าโรงเรียน ตอนกลางคืนประตูหน้าจะปิดไว้ และปัญหาคือ
เราไม่พบร่องรอยหลังจากนั้นด้วยครับ”

มีการแสดงความเห็นว่าเซดาสย็อนไปพบใครบางคน
หรือเปล่า บันทึกการใช้โทรศัพท์ของเด็กคนนั้นอยู่ในเอกสารแล้ว
แต่น่าเสียดายที่มีการพบโทรศัพท์มือถือภายในบ้าน เท่ากับว่า
เจ้าตัวออกจากบ้านโดยไม่พกโทรศัพท์มือถือไปด้วย และจาก
บันทึกการใช้โทรศัพท์ก็ไม่พบข้อมูลที่มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ
และไม่มีบันทึกที่ดูคล้ายจะเป็นการโทรศัพท์ไปนัดพบใคร

พวกเขาเข้าไปปลิวตามหาคนหายของเซดาสย็อนไปแจก
ตามท่ารถต่างจังหวัดและสถานีรถไฟ เน้นไปตามสถานที่ต่างๆ
ที่เด็กวัยรุ่นน่าจะไปกันอย่างร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่หรือคาราโอเกะ
ชาวนา แล้วในขณะนั้นคังซ็ูจุงจากหน่วยสืบสวนก็ได้มารับหน้าที่
เป็นผู้รับผิดชอบการสืบสวนทั้งหมดพอดี หากเป็นเมืองใหญ่
คงจะร่วมมือกับแผนกสืบสวนคดีสตรีและเยาวชนไปแล้ว แต่ที่นี้
ไม่มีการจัดตั้งแผนกสืบสวนคดีสตรีและเยาวชนเอาไว้

ทำไมเซดาสย็อนถึงไปแถวโรงเรียนกลางดึกอย่างนั้น นี
เป็นเรื่องที่คังซ็ูจุงจะต้องสืบหาความจริงต่อไปให้ได้ เพราะนั่นอาจ
เป็นเบาะแสสำคัญที่มีส่วนช่วยในการตามหาเซดาสย็อน คังซ็ู
มอรูปถ่ายของเด็กนักเรียนอีกครั้ง เขามองเห็นเงาฉายหาบบอยู่
บนใบหน้าอ่อนเยาว์นั้น อาจเพราะได้รับรู้เรื่องความอภัพของ

ครอบครัวเซตาสยोनแล้ว ถึงได้เห็นเป็นเช่นนั้นไป ขอให้ยังมีชีวิตอยู่เถอะนะ แล้วฉันจะหาเธอให้เจอเอง คังซึชู่พิมพ์

ช่วงเช้าของวันธรรมดา บริเวณหน้าโรงเรียนมัธยมปลายอินพา หลังเวลาเข้าเรียนว่างโล่งไร้ผู้คน มีเพียงเสียงเพลงของนักร้องไอดอลที่โด่งดังในช่วงนี้ดังออกมาเบาๆ จากร้านแซนด์วิชขนาดไม่ถึงห้าพยางค์¹ หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งออกมาจากร้านเครื่องเขียนและกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าต่าง ดูเหมือนเธอจะเป็นเจ้าของร้าน คังซึชู่หันไปมองรอบๆ มีร้านหนังสือที่เน้นขายหนังสือรวมใจทย์เป็นหลักและบริษัทนายหน้าจัดหาบ้าน ล้วนแล้วแต่เป็นร้านที่ปิดทำการตอนกลางคืนทั้งนั้น เซตาสยोनปรากฏตัวครั้งสุดท้ายตอนประมาณ 21.00 น. ดังนั้นจะไม่มีพยานเห็นเหตุการณ์ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

คังซึชู่หันไปทางโรงเรียน ประตูเหล็กเปิดออกทั้งสองด้าน ความสูงของประตูประมาณสองเมตร หากคิดจะแอบเข้าไปในโรงเรียนก็ไม่ใช่ความสูงที่ปีนไม่ได้เสียทีเดียว แต่หน้าประตูมีป้อมยามอยู่ การแอบเข้าไปทางประตูหน้าจึงถือว่ายากพอสมควร คนขับแท็กซี่บอกว่าจอดให้เซตาสยोनลงแถวโรงเรียน ถ้าอย่างนั้นก็มีความเป็นไปได้สูงว่าเด็กคนนั้นไม่ได้เข้าโรงเรียนทางประตูหน้า แต่ใช้เส้นทางอื่น

ทำไมต้องแอบเข้าไปด้วยล่ะ ถ้าจะเข้าไปหยิบของก็บอกที่ป้อมยามได้นี่ คงมีเหตุบางอย่างที่คนอื่นจะล่วงรู้ไม่ได้

---

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี ขนาด 1 พยางค์เท่ากับ 3.3058 ตารางเมตร

“ไม่เข้าไปเทรอรครับ”

สายสืบพักอินแจเอียงศีรษะพลาเงยถาม เขาเป็นสายสืบ
น้องใหม่ที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่แผนกสืบสวนได้ไม่นาน นอกจาก
เรียนจบจากเอกวิชาความปลอดภัย มหาวิทยาลัยอินจูแล้ว
ยังเป็นคนที่มิดั้งเทควันโดจึงมีฝีมือการต่อสู้ยอดเยี่ยม กระนั้น
ก็ยังมีข้อบกพร่องอยู่มากด้านการสืบสวนคดี หัวหน้าแผนก
สืบสวนจึงจัดแจงจับคู่ให้เขากับคังซ็ชู ผู้มีผลงานอันน่าภาคภูมิใจ
อยู่ที่มิดเดียวกัน พอได้มาร่วมงานแล้ว คังซ็ชูก็พบว่าพักอินแจ
เป็นคนหัวไวและคล่องแคล่ว จึงยังพอใจกับการตัดสินใจของ
หัวหน้าอยู่จนถึงบัดนี้

“ไปสิ”

คังซ็ชูเดินเข้าไปในโรงเรียนพร้อมกับสายสืบพัก ทั้งคู่
ตรงไปยังบ่อมยาม ทันทีที่เคาะประตูก็เปิดออก ชายชราอายุราว
เจ็ดสิบโผล่หน้าออกมา บนใบหน้าหมองคล้ำมีริ้วรอยเหี่ยวย่น
กระจายอยู่เต็ม เขาคือฮวังคว็อนจุง ผู้ที่ทำงานในวันสุดท้ายที่
เซตาสย็อนมาโรงเรียน ชายชรายิ้มกว้างก่อนจะบอกให้ทั้งสอง
คนเข้ามาข้างใน เขาสวมเสื้อเชิ้ตปิ่นเขาสีส้มและกางเกงสแล็ค
ดูเหมือนจะติดนิสัยชอบจับเข็มขัดแล้วดึงกางเกงขึ้นเป็น
ครั้งคราวด้วย ด้านหลังของเขามีเครื่องแบบของยามเขavnไว้
อย่างเรียบง่าย

“ที่ผมยังกลับบ้านไม่ได้ ก็เพราะกำลังรอพวกคุณอยู่นี่
ละครับ”

เขาเป็นเจ้าหน้าที่อาคารกะกลางคืน พุดง่าย ๆ ก็คือเป็นยาม
กะดึกนั่นเอง เจ้าตัวบอกว่าตนทำงาน 16.30 น. เลิกงานตอนเช้า
ของอีกวันเวลา 8.30 น. และทำงานวันเว้นวัน

“คืนวันที่ยี่สิบห้า เดือนกรกฎาคม คุณไม่เห็นนักเรียนเข้ามาในโรงเรียนเลยหรือครับ”

คังซ็ชุนั่งลงบนแคร่ไม้ติดผนังตามคำแนะนำของฮวังคว็อนจุงอย่างว่าง่าย จากนั้นก็หยิบสมุดโน้ตออกมาและเริ่มถามคำถาม ฮวังคว็อนจุงลากเก้าอี้ของโต๊ะหนังสือมาแล้วนั่งลงตรงหน้าของทั้งสองคน

“คุณตำรวจสายสืบคนอื่น ๆ มาถามก่อนหน้านี้และผมก็ตอบไปแล้ว ไม่เห็นครับ ถ้ามีคนเข้ามาในโรงเรียน ต่อให้ไม่ใช่ นักเรียน ผมก็ไม่ยอมปล่อยให้ไปเฉยๆ หรือ”

คังซ็ชุนพยักหน้า แม้วิธีการพูดของเขาจะมีภาษาถิ่นเอง² ผสมอยู่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกหงุดหงิดแต่อย่างใด

“วันนั้นมีใครอยู่ที่โรงเรียนบ้างครับ”

“หลังจากตำรวจติดต่อกันมาก็ลองคิดดู วันนั้นมีครูคิมทำงานล่วงเวลาครับ ครูคิมจุนฮูที่ดูแลเด็กปีสอง”

นี่เป็นคดีที่นักเรียนหายตัวไปหลังจากเดินทางมาโรงเรียนแน่นอนว่ามีกรณีเกิดอุบัติเหตุจากกล้องวงจรปิดทั้งหมดภายในโรงเรียนเพื่อนำไปวิเคราะห์เรียบร้อยแล้ว จากหลักฐานในกล้องวงจรปิด เขาพบว่าครูประจำชั้นคิมจุนฮูและยามฮวังคว็อนจุงอยู่ที่โรงเรียนวันนั้น จึงตัดหิ้งคู่ออกไปเพราะไม่เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของแซดาฮย็อนไม่ได้

“ขอดูบันทึกการทำงานวันนั้นหน่อยได้มั๊ยครับ”

เมื่อได้ยินคำขอของคังซ็ชุน ฮวังคว็อนจุงก็เถือเก้าอี้ไปหยิบแฟ้มสีดำจากโต๊ะหนังสือ ด้านบนเขียนว่า “บันทึกการทำงาน”

²รูปแบบของภาษาที่ใช้กับคนสนิท คนที่มีสถานะใกล้เคียงหรือต่ำกว่าผู้พูด

เขาเปิดแฟ้มสองสามหน้าแล้วยื่นให้คังซ็ชูดู หน้านั้นคือวันที่ ยี่สิบห้า เดือนกรกฎาคม วันสุดท้ายที่พบแชดาสย็อน

เขาเข้างานเวลา 16.30 น. ตอน 19.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่นักเรียนกลับบ้านกันเกือบหมดแล้ว เขาทำความสะอาดลาน แยกขยะและล็อกประตูหน้า จากนั้นเวลา 20.00 น. จึงเดิน ตรวจสอบแนวรั้วภายในโรงเรียน พอกลับมาที่ป้อมยามก็เป็น เวลาเกิน 21.00 น. เล็กน้อย เจ้าตัวบอกว่าต้องเก็บขยะที่มันั่ง ในลานพักผ่อนและในแปลงดอกไม้ด้วยเลยต้องใช้เวลาประมาณ นั้น แชดาสย็อนลงจากแท็กซี่เวลา 20.53 น. หากปีนข้ามรั้ว เข้ามาก็มีเหตุผลเพียงพอที่ยามจะมองไม่เห็น มีบันทึกต่อ หลังจากนั้นว่าเขาเดินตรวจตราภายในโรงเรียนตั้งแต่ 22.00 น.

“นอกเหนือจากที่เขียนในนี้ ส่วนใหญ่คุณประจำอยู่ป้อมยาม ตลอดหรือเปล่าครับ”

“ใช่ครับ นอกจากงานเดินตรวจตราก็ไม่มียานอื่นให้ทำแล้ว เป็นการรอสแตนด์บายเผื่อว่ามีไฟไหม้หรือมีปัญหาอะไรครับ”

เขาตอบ แต่แล้วก็เบิกตาโพล่งขึ้นฉับพลัน

“นี่คุณสงสัยผมเหรอครับ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเด็กคนนั้น เป็นใคร อยู่ที่นี้ใช่จะเจอเด็กนักเรียนแค่คนสองคนสักหน่อย”

พักอินแจที่นั่งอยู่ข้างๆ โบกมือปฏิเสธแทนคังซ็ชู

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ พวกเราแค่อยากทราบสถานการณ์ โดยรวม อาจมีคนแอบเข้ามาโดยหลบไม่ให้เห็นจากป้อมยาม ก็ได้”

พอได้ยินคำพูดเช่นนั้น หลังของฮวังคว็อนจุงที่เหยียดตรง จึงค่อยๆ ผ่อนคลาย คังซ็ชูเอาแต่ก้มมองบันทึกการทำงาน เงียบๆ ความจริงก็ไม่เชื่อว่าเขาจะไม่นึกสงสัยชายคนนี้เลย เพราะ

เด็กนักเรียนที่สันนิษฐานว่าน่าจะเข้ามาในโรงเรียนหายตัวไป และภายในโรงเรียนมีคนอยู่ เป็นปกติอยู่แล้วที่ต้องดำเนินการสืบสวนโดยไม่ตัดความสงสัยออกไปจากคนแม้แต่คนเดียว

“ช่วยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนั้นให้ฟังทีครับ เรื่องอะไรก็ได้ สิ่งที่คุณทำหรือเห็นในวันนั้น ทั้งหมดเลยครับ”

ฮวังคว็อนจุงหลุบตามองพื้นครู่หนึ่งราวกับครุ่นคิด มือที่วางอยู่บนต้นขาเคาะนิ้วไปด้วย

“วันนั้นไม่มีอะไรพิเศษ ผมทำงานเหมือนวันอื่น ๆ ส่วนเวลาที่เหลือก็อ่านหนังสือนิยายกำลังภายในนะครับ”

เขาชี้ไปบนโต๊ะ ตรงนั้นมีนิยายกำลังภายในหน้าปกรูปนักรบถือดาบวางกองอยู่ประมาณห้าเล่ม

“ผมเอาของที่ห้องสมุดโรงเรียนทั้งมาอ่าน มันสนุกดีเลย อ่านไปเรื่อย ๆ จนถึงเวลาล็อกประตูหน้าก็เดินตรวจตรารอบโรงเรียนหนึ่งรอบ แล้วเห็นว่าห้องพักครูยังเปิดไฟไว้ พอเดินไปดูก็เห็นว่าครูคิมยังทำงานอยู่ล่ะ”

รูปภาพชายกย่องของเขาค่อย ๆ ลดน้อยลงจนบัดนี้หายไปหมดแล้ว

“การที่ครูทำงานถึงดึกดื่นแบบนี้...เกิดขึ้นบ่อยหรือครับ”

“งานล่วงเวลานะ ทำบ่อยเลย ต่อให้บางวันไม่ดึกขนาดนั้น ครูคิมก็มึนงานยับเยินเยอะเป็นพิเศษ เขาเพิ่งย้ายมาโรงเรียนนี้ได้ไม่นาน แต่เพราะอายุน้อยเลยโดนโยนงานให้เยอะ”

ฮวังคว็อนจุงย่อหน้าจมูกพลางพูดอย่างแผ่วเบาราวกับกำลังเล่าความลับอันยิ่งใหญ่ เมื่อรอเสียบ ๆ โดยไม่พูดอะไร ครูต่อมาเขาก็พูดต่อ

“เพราะงั้นผมเลยเข้าไปพักทายในห้องพักครู”

“เขาอยู่คนเดียวหรือครับ”

“เหงอยู่แล้วสิ จะให้อยู่กับใครล่ะ”

ในห้องพักครูมีโต๊ะหลายตัวและบริเวณกว้างขวาง หากมีใครซ่อนอยู่ ฮวังคว็อนจงอาจไม่รู้ก็ได้

“ผมพักทายเขาจากนั้นก็กลับมาที่บิ๋มยามอีกครั้ง ผ่านไปสักประมาณยี่สิบสามสิบนาที ผมก็คิดว่าถ้าครูคิมจะกลับบ้าน ผมต้องไปเปิดประตูหน้าอีกรอบเพราะเขาขับรถมา ดังนั้นก็เลยไปห้องพักครูเพื่อถามเขาว่าจะกลับเมื่อไร เพราะถ้าเขายังอยู่ ผมก็จับไม่ได้”

เขาแก้ตัวว่าถึงอย่างไรเสีย มันก็เป็นงานที่ให้ออสแตนด์บาย จึงมีจับลับบ้างเป็นครั้งคราวระหว่างช่วงเวลากการทำงานอันยาวนาน

“เพราะงั้นผมก็เลยกลับไปห้องพักครูอีกครั้ง...อ้อ!”

เขาตบเข้าฉลาดเหมือนนีกอะไรออก

“ผมไปห้องพักครู แต่ครูคิมไม่อยู่ ทั้งไฟกับคอมพิวเตอร์ยังเปิดทิ้งไว้ ผมคิดว่าแปลกๆ เลยเดินออกมาที่โถงทางเดิน แต่ไม่เห็นใครอีกจึงขึ้นไปชั้นบน แล้วเขาก็ส่งเสียงเรียกมาจากชั้นหนึ่ง ผมเลยกลับลงมา ถ้าไปถามครูคิมก็รู้”

คังซ็ชูเอ่ยถาม

“เขาบอกว่าไปไหนมาครับ”

“เขาบอกว่าทำงานแล้วหิวก็เลยไปห้องแล็บนะ บางทีพวกครูจะชอบเอารามย็อนไปซ่อนที่นั่นแล้วแอบเอามาต้มกิน”

ฮวังคว็อนจงพูดด้วยใบหน้าเบื่อนรอยยิ้มในขณะที่คังซ็ชูหรือตาลง มีอะไรบางอย่างในคำพูดของชายชราที่ค้างคาใจ แต่เขาไม่รู้ว่ามันคืออะไร เมื่อพักอินแจสังเกตเห็นสีหน้าของเขา

เปลี่ยนไปก็ส่งสายตาเป็นเชิงถามว่ามีอะไรน่าสงสัยหรือ เขา
สายหน้าเล็กน้อยแล้วเบนสายตากลับไปยังฮวังคว็อนจูอีกครั้ง

“ผมเลยบอกว่าจะตัมให้แล้วกีฬาเขามาที่ป้อมยาม จากนั้น
เราตัมรามย็อนกินด้วยกัน...แล้วครูคิมก็กลับไปห้องพักครู ส่วน
ผมถึงเวลาเดินตรวจเลยหยิบนาฬิกาสำหรับเดินตรวจตราออกมา
พอเดินตรวจชั้นหนึ่ง ชั้นสองเสร็จ...หรือไม่มีก็ตอนกำลังตรวจ
ชั้นสองนี่แหละ ครูคิมบอกว่าต้องกลับแล้ว ผมเลยเปิดประตู
โรงเรียนให้ เขาก็ขับรถออกไปทางนั้น จากนั้นผมกลับมาเดิน
ตรวจต่อ ถ้าไปห้องธุรการจะมีบันทึกตอนผมเดินตรวจอยู่ เห็น
ว่าเป็นบันทึกที่แก้ไขไม่ได้ด้วย”

เขาเล่าอยู่ครูหนึ่ง แล้วเหมือนจะเพ็งนึกขึ้นได้ว่าหลังจาก
ครูคิมจุนฮูเลิกงานก็ไม่มีใครเป็นพยานยืนยันที่อยู่ให้ตัวเองแล้ว
จึงเล่าเรื่องบันทึกการเดินตรวจตราที่ไม่ได้ถามเพิ่มเติมด้วย ทว่า
สิ่งที่ค้างซึซุสนใจไม่ใช่เรื่องนั้น

“คุณบอกว่าตอนเดินตรวจชั้นสอง ถ้างั้นครูคิมจุนฮูขึ้นมา
ตามหาครูฮวังเองเพื่อขอให้เปิดประตูให้เธอครับ”

ฮวังคว็อนจูยิ้มประหม่อมาราวกับนี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคนอื่น
เรียกตนว่า “ครู”³ ก่อนจะตอบคำถาม

“เปล่า อันที่จริงครูคิมเดินลงมานะ”

“เดินลงมาเธอครับ”

“ก่อนนั้นเขาคงอยู่ชั้นสามละมัง เพราะห้องเรียนชั้นปีสอง
ที่เขาเป็นที่ปรึกษาอยู่ชั้นสาม”

---

³ คนเกาหลีจะเรียกผู้ที่อาวุโสหรือผู้ที่ต้องการให้เกียรติว่า 선생님 (ช็อนแจ็งนิม)
ซึ่งหมายถึงท่านและครูหรืออาจารย์

“เขาไปห้องเรียนในเวลานั้นทำไมครับ”

ฮวังคว็อนจุงยกไหล่

“เรื่องนั้นไม่รู้สิ ผมต้องรู้ด้วยเหรอ ลองไปถามครูคิม
เอาเองสิ”

คังซึชูปยักหน้าก่อนจะเหลือบไปมองสมุดโน้ตของพั๊กอินแจ
ที่นั่งอยู่ข้างๆ พักอินแจกำลังจดสิ่งที่ฮวังคว็อนจุงพูดลงไปตาม
ลำดับอย่างละเอียด เขาฟังพอใจที่อีกฝ่ายจดโน้ตอย่างรอบคอบ
แม้ไม่ได้สั่ง

“ขอบคุณที่สละเวลานะครับ ขอโทษด้วยที่ปล่อยให้คุณรอ
จนไม่ได้กลับบ้าน”

“เสร็จแล้วเหรอ”

“ถ้าอนาคตมีเรื่องอยากถามอีก คงต้องรบกวนอีกครั้งครับ”

ฮวังคว็อนจุงสะบัดต้นคอ แสดงออกอย่างไม่ปิดบังว่า
เหนือยล้ำก่อนจะลุกขึ้นยืน สายสืบทั้งสองคนเดินตามออกมา
นอกป้อมยาม พวกเขาบอกลาฮวังคว็อนจุงตรงนั้นแล้วจึงเดิน
ตามถนนต้นเพลนตรงไปยังอาคารหลักของโรงเรียน แม้ด้านข้าง
จะมีสนามกีฬา แต่ก็ไร้ผู้คน จักจั่นในฤดูร้อนพากันส่งเสียง
ร้องระงมจากทั่วทุกทิศ ทำให้สัมผัสได้อย่างจริงจังถึงอากาศร้อน

“กล้องวงจรปิดในโรงเรียนอยู่ตรงไหนบ้าง”

พั๊กอินแจตอบคำถามของคังซึชูทันทีโดยไม่หยุดคิด

“ประตูหน้า ประตูหลัง ลานจอดรถสำหรับครู หน้าร้าน
สหกรณ์ แล้วก็บริเวณที่มองเห็นทางเข้าอาคารหลักชั้นหนึ่งครับ”

“ได้คลิปวิดีโอมาหมดแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“ลองเปรียบเทียบกับกล้องวงจรปิดดูว่าทำให้การของยาม

ตรงตามนั้นหรือเปล่า”

“ได้ครับ”

ทั้งสองคนสาวเท้าอย่างรวดเร็วไปถึงอาคารหลัก อาคารนั้นเป็นอาคารคอนกรีตจึงสวมรองเท้าผ้าใบเข้าไปได้เลย ทางเข้าออกอยู่ตรงกลางของชั้นหนึ่ง และเมื่อมองเข้าไปจะเห็นบันได ด้านซ้ายเป็นห้องพักรู ส่วนด้านขวาเป็นห้องธุรการและห้องพยาบาล ฟังตรงข้ามห้องพักรูมีห้องน้ำสำหรับครูและบุคลากรโดยเฉพาะ พักอินแจหมุนตัวไปทางซ้ายเพื่อเดินไปห้องพักรู แต่เมื่อรู้ว่าอีกคนไม่ได้เดินตามมาก็หันกลับไปมอง คังซ็ชุกหยุดยืนและหันไปจ้องตรงไหนสักแห่ง พักอินแจมองตามสายตาเขาไปแล้วพบว่ามันไปสิ้นสุดอยู่ที่ประตูห้องแล็บสุดโถงทางเดิน

“มีอะไรหรือครับ”

พักอินแจเดินเข้าไปใกล้แล้วถาม

“เมื่อไหร่”

คังซ็ชุกพูดขึ้นโดยยังไม่ละสายตาไปจากห้องแล็บ น้ำเสียงของเขาบ่งบอกว่ากำลังกลางแคลงใจ

“ขามบอกไข่มั้ยว่าเขาไปห้องพักรูเพื่อถามเวลากลับ แต่ครูคนที่ทำงานล่วงเวลาไม่อยู่ในห้อง”

“ครูคิมจุนฮูครับ เขาบอกว่าอยู่ในห้องแล็บนี่ครับ”

คังซ็ชุกหันมามองพักอินแจ

“ขามก็น่าจะไม่ทันสังเกตเหมือนกัน เขาพูดว่า ‘ผมไปห้องพักรู แต่ครูคิมไม่อยู่’ ทั้งไฟกับคอมพิวเตอร์เปิดทิ้งไว้ คิดว่าแปลกๆ ก็เลยเดินออกมาที่โถงทางเดิน แต่ไม่เห็นใครจึงขึ้นไปชั้นบน แล้วเขาก็ส่งเสียงเรียกผมมาจากชั้นหนึ่ง เลยกลับลงมาอีกครั้ง”

คังซีชูร้ายคำพูดของยามให้เหมือนที่สุดเท่าที่เขาจำได้ พักอินแจก็จำคำพูดเหล่านั้นได้เช่นกัน แต่ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่า คังซีชูอยากบอกอะไร เพราะฟังอีกครั้งก็ไม่พบว่ามีความน่าสนใจ

“ห้องแล็บห้องนั้นมีประตูที่หันมายังโถงทางเดิน ถ้าข้างในเปิดไฟทั้งไวยามก็ต้องรู้ แล้วถ้าเป็นอย่างนั้นเขาคงตรงไปห้องแล็บแน่ๆ แต่เพราะในห้องไม่ได้เปิดไฟก็เลยเดินขึ้นไปข้างบน”

“แต่ยามบอกว่าตอนขึ้นไปชั้นบน ครูก็ส่งเสียงเรียกจากชั้นหนึ่งเลยกลับลงมาอีกรอบนี้ครับ”

“ถ้าเขาอยู่ชั้นบนแล้วเดินลงบันไดฝั่งโน้นมาจะเป็นยังไง”

พักอินแจเบนสายตาไปยังบันไดตรงสุดโถงทางเดินตามที คังซีชูชี้ จากนั้นก็เอียงศีรษะ

“จะทำแบบนี้ไปทำไมครับ”

“ยามบอกว่าตอนที่เดินตรวจตราในโรงเรียน ครูอยู่ชั้นสาม ไซ้มียะละ ไม่ใช่ว่าตอนแรกเขาก็อยู่ชั้นสามด้วยหรอก”

“เขาต้องไปทำอะไรที่ชั้นสามล่ะครับ”

“ไม่รู้สิ”

คังซีชูหมุนตัวกลับไปยังฝั่งห้องพักครู มีประกายดูดันฉายวาบในดวงตาของเขา

“ก็ต้องลงไปถามเจ้าตัวดู”